

«Θεοφιλέστατοι Άγιοι Αδελφοί,

αγαπητοί μου Ιερείς και συνεργάτες,

ευλογημένε λαέ του Θεού,

σήμερα, μέσα σε αυτόν τον Ιερό Ναό, δεν αισθάνομαι ότι βρίσκομαι ενώπιόν σας για να εκφωνήσω έναν λόγο. Αισθάνομαι ότι στέκομαι μπροστά στο Άγιο Θυσιαστήριο για να κάνω έναν μικρό απολογισμό ενώπιον του Θεού και, πάνω απ' όλα, να Του πω μέσα από την καρδιά μου: «Ευχαριστώ, Κύριε».

Γιατί, αν κοιτάξω πίσω τη ζωή μου, βλέπω πως τίποτε δεν ήταν μόνο δική μου επιλογή. Πίσω από κάθε σταθμό υπήρχε η Πρόνοια του Θεού και πίσω από την Πρόνοιά Του υπήρχαν πρόσωπα. Άνθρωποι που ο Θεός έβαλε στον δρόμο μου, για να με οδηγήσουν, να με στηρίξουν, να με παιδαγωγήσουν και να με αγαπήσουν.

Η 5η Οκτωβρίου είναι για μένα μία από αυτές τις ιερές ημερομηνίες που δεν γράφονται απλώς στο ημερολόγιο. Γράφονται στην ψυχή.

Είναι η ημέρα κατά την οποία ο μακαριστός και θρυλικός Ποιμενάρχης της Θεσσαλονίκης, ο Μητροπολίτης Παντελεήμων Χρυσοφάκης, ο άνθρωπος που πάντοτε αισθανόμουν ως έναν άλλο Αβραάμ της Παλαιάς Διαθήκης, με χειροτόνησε Πρεσβύτερο στον Ιερό Ναό του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά.

Εκεί γονάτισα μπροστά στο Θυσιαστήριο. Και όταν σηκώθηκα, δεν ήμουν πλέον ο ίδιος άνθρωπος. Δεν έλαβα απλώς ένα πετραχήλι. Έλαβα ψυχές. Μου εμπιστεύθηκε την πολυπληθή Ενορία της Αγίας Μαρίνας Άνω Τούμπα και για δεκατέσσερα χρόνια έμαθα κοντά στους ανθρώπους της ότι ο Ιερέας δεν ανήκει πλέον στον εαυτό του. Ανήκει στην Εκκλησία. Ανήκει στο Θυσιαστήριο. Ανήκει στον λαό του Θεού.

Και ύστερα ο Θεός με έφερε στα Τρίκαλα. Ήλθα ξένος. Και ο άνθρωπος που υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους ευεργέτες της ζωής μου, ο μακαριστός Προκάτοχός μου, ο κυρός Αλέξιος, μου άνοιξε την πόρτα της Μητροπόλεως και της καρδιάς του. Μου εμπιστεύθηκε την Πρωτοσυκελλία. Και ύστερα έκανε κάτι που δεν θα ξεχάσω ποτέ: παραιτήθηκε υπέρ εμού και υποστήριξε την εκλογή μου.

Στις 9 Οκτωβρίου εξελέγην Μητροπολίτης σας και στις 11 Οκτωβρίου, στον Ιερό Ναό του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου Αθηνών, γονάτισα και πάλι ενώπιον του Θυσιαστηρίου και χειροτονήθηκα Μητροπολίτης.

Σε λίγες ημέρες, στις 11 Οκτωβρίου, συμπληρώνονται έντεκα χρόνια από εκείνη την ημέρα. Έντεκα χρόνια από τη χειροτονία μου σε Επίσκοπο και την αρχή της διακονίας μου ως Μητροπολίτου σας. Γι' αυτό απόψε ευχαριστώ τον Θεό για τα έντεκα αυτά χρόνια που πορευθήκαμε μαζί.

Και εκείνη την ημέρα δεν γνώριζα ακόμη όλο το βάρος και όλο το μεγαλείο αυτού που μου εμπιστευόταν ο Θεός.

Σήμερα το γνωρίζω λίγο περισσότερο. Μου εμπιστευόταν εσάς. Από εκείνη την ημέρα δεν είμαι πια ένας ξένος που ήλθε στα Τρίκαλα. Έγινα, με τη χάρη του Θεού, ο πατέρας σας, ο αδελφός σας, ο φίλος σας, ο συλλειτουργός σας, ο Ποιμενάρχης σας.

Και εσείς γίνετε δικοί μου. Περπάτησα μαζί σας στον Βορρά και στον Νότο της Μητροπόλεως, στη Δύση και στην Ανατολή. Προσπάθησα να φθάσω σε κάθε χωριό, σε κάθε Ενορία, μικρή ή μεγάλη, κοντά ή μακριά. Να μη γνωρίζω μόνο τα ονόματα των τόπων, αλλά να γνωρίζω τους ανθρώπους τους. Να ξέρω τις χαρές σας και τις αγωνίες σας, τις οικογένειές σας, τους ανθρώπους που αρρώστησαν, εκείνους που έφυγαν, εκείνους που περίμεναν έναν λόγο παρηγοριάς.

Και μέσα σε αυτή την πορεία κατάλαβα ακόμη βαθύτερα τι σημαίνει να είσαι Επίσκοπος.

Ο Επίσκοπος δεν έχει απλώς εξουσία. Έχει ευθύνη.

Ευθύνη για την πίστη του ποιμνίου του.

Ευθύνη για την ενότητα της Εκκλησίας.

Ευθύνη για τους Ιερείς του.

Ευθύνη για τα σπίτια και τις οικογένειες.

Ευθύνη για τον άνθρωπο που κανείς δεν βλέπει.

Ευθύνη ακόμη και για εκείνον που μπορεί να έχει απομακρυνθεί από την Εκκλησία.

Ο Επίσκοπος δεν κρατά στο χέρι του απλώς μία ποιμαντορική ράβδο. Κρατά στους ώμους του τον πόνο, την ελπίδα και την αιωνιότητα ανθρώπων που ο Χριστός τού εμπιστεύθηκε.

Και η ευθύνη αυτή είναι φοβερή.

Γιατί κάποτε, μπροστά στον Χριστό, δεν θα με ρωτήσει πόσες φορές μίλησα, πόσες αποφάσεις υπέγραψα ή πόσες τελετές τέλεσα.

Θα με ρωτήσει για τους ανθρώπους.

Αν τους αγάπησα.

Αν τους αναζήτησα.

Αν στάθηκα δίπλα τους.

Αν τους δίδαξα τον Χριστό.

Αν τους πλήγωσα.

Αν τους άφησα μόνους.

Και μπροστά σε αυτή την ευθύνη, ποιος Αρχιερέας μπορεί να καυχηθεί;

Εγώ, πάντως, όχι. Γιατί ξέρω τις αδυναμίες μου.

Ξέρω πόσα θα μπορούσα να κάνω και δεν έκανα. Πόσους θα μπορούσα να επισκεφθώ και δεν πρόλαβα. Πόσους θα μπορούσα να ακούσω περισσότερο. Πόσες φορές η κούραση, η ανθρώπινη αδυναμία, η βιασύνη ή η καθημερινότητα στάθηκαν ανάμεσα σε εμένα και σε έναν άνθρωπο που ίσως με χρειαζόταν.

Και γι' αυτό σας το λέω απόψε με όλη την ειλικρίνεια της ψυχής μου:

Εγώ δεν έχω κανένα παράπονο από εσάς. Εσείς, δικαίως, θα μπορούσατε να έχετε πολλά παράπονα από εμένα.

Γιατί είναι εύκολο οι εκατό να ακολουθούν τον έναν. Το δύσκολο είναι ο ένας να ακολουθεί τους εκατό.

Ο Ποιμενάρχης καλείται να ακούσει εκατό διαφορετικές φωνές, εκατό διαφορετικούς χαρακτήρες, εκατό διαφορετικούς πόνους, εκατό διαφορετικές ανάγκες και να προσπαθήσει να τους κρατήσει όλους μέσα στην ίδια αγκαλιά της Εκκλησίας.

Και αυτό δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα. Είναι χάρη Θεού.

Γι' αυτό και ζητώ από εσάς όχι να με βλέπετε ως έναν άνθρωπο αλάνθαστο, αλλά ως έναν άνθρωπο που προσπαθεί.

Και ζητώ από εσάς κάτι ακόμη: να προσεύχεστε για τον Ποιμενάρχη σας.

Γιατί και ο Ποιμενάρχης έχει ανάγκη από το ποίμνιό του.

Η σχέση Επισκόπου και λαού δεν είναι σχέση διοικητή και διοικουμένων. Είναι σχέση πατέρα και παιδιών, ποιμένος και ποιμνίου, ανθρώπων που βαδίζουν μαζί προς το ίδιο Θυσιαστήριο.

Όπως εγώ έχω ευθύνη απέναντί σας, έτσι κι εσείς έχετε ευθύνη απέναντι στον Ποιμενάρχη σας: να τον στηρίζετε με την προσευχή σας, να τον προστατεύετε από την απογοήτευση, να του λέτε την αλήθεια με αγάπη και, όταν βλέπετε τις αδυναμίες του, να θυμάστε ότι πίσω από το ωμοφόριο υπάρχει ένας άνθρωπος.

Και ίσως αυτό είναι το πιο συγκλονιστικό μυστήριο της Αρχιερωσύνης.

Γιατί όταν τη νύχτα κλείνει η πόρτα του Αρχιερέως, τότε αρχίζει μια άλλη λειτουργία, που κανείς δεν βλέπει.

Μόνον ο Θεός ξέρει πόσα πρόσωπα περνούν από το μυαλό του. Πόσους έχει να σκεφθεί. Πόσους έχει να νοιαστεί. Πόσους έχει να μνημονεύσει. Πόσους ασθενείς. Πόσα παιδιά. Πόσες οικογένειες. Πόσους Ιερείς. Πόσους ανθρώπους που του είπαν έναν πόνο και ίσως έφυγαν χωρίς να γνωρίζουν ότι εκείνη η κουβέντα θα μείνει μέσα στην καρδιά του.

Η πόρτα μπορεί να κλείνει. Η προσευχή όμως δεν κλείνει.

Και ο Αρχιερέας μένει μόνος με τον Θεό και με τα πρόσωπα που του εμπιστεύθηκε ο Θεός.

Σε αυτή την πορεία, όμως, δεν περπάτησα μόνος.

Είχα τους Ιερείς μου, τους συνεργάτες μου, τους συνοδοιπόρους μου. Τους ανθρώπους που έγιναν οι συγκυρηναίοι του αρχιερατικού μου Σταυρού.

Σε εσάς οφείλω ένα μεγάλο, βαθύ και αληθινό «ευχαριστώ».

Για τις ώρες που κοπιάσατε. Για τις ημέρες που κουρασθήκατε. Για τις στιγμές που σηκώσατε βάρη χωρίς να σας το ζητήσω. Γιατί κρατήσατε όρθια την Εκκλησία στις δικές μου δύσκολες ημέρες.

Θέλω απόψε να ευχαριστήσω πρώτα τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο κ. Ιωακείμ. Άγιε Αδελφέ, είσαι δικός μας άνθρωπος, παιδί αυτού του τόπου. Χαρήκαμε που βρέθηκαν αυτές τις ημέρες κοντά μας, στη γενέτειρά σου, για να συμμετάσχεις στις χαρές της Μητροπόλεώς μας. Η παρουσία σου ανάμεσά μας μάς συγκινεί, γιατί οι δεσμοί της αγάπης με τον τόπο και τους ανθρώπους του μένουν πάντοτε ζωντανοί.

Μαζί με τις ευχαριστίες μου προς εσένα, αισθάνομαι την ανάγκη να εκφράσω τη βαθιά ευγνωμοσύνη μας προς τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρο, ο οποίος έδωσε την άδειά του και την πατρική του ευλογία, ώστε να είσαι σήμερα κοντά μας, στη γενέτειρά σου.

Τον ευχαριστούμε από καρδιάς. Είναι ένας ακούραστος Πατριάρχης, ένας μεγαλομάρτυρας της εκκλησιαστικής διακονίας, που σηκώνει καθημερινά στους ώμους του τις αγωνίες, τις δυσκολίες και τις ελπίδες της Εκκλησίας της Αλεξανδρείας. Με πατρική αγάπη, ιεραποστολικό ζήλο και καρδιά ανοιχτή σε κάθε άνθρωπο, διακονεί τον Χριστό και τα παιδιά Του. Οι κόποι του, οι δοκιμασίες του και η αφοσίωσή του αποτελούν για όλους μας παράδειγμα πίστεως και προσφοράς.

Μακαριώτατε, δεχθείτε την αγάπη και την ευγνωμοσύνη της τοπικής μας Εκκλησίας. Σας ευχαριστούμε που επιτρέψατε στον Θεοφιλέστατο Ιωακείμ να επιστρέψει αυτές τις ημέρες στον τόπο του και να προσευχηθεί μαζί μας. Ευχόμαστε ο Κύριος να σας χαρίζει υγεία, δύναμη και παρηγοριά, ώστε να συνεχίζετε την πολύτιμη διακονία σας.

Και μέσα σε αυτή τη σύναξη έχω μία ιδιαίτερη συγκίνηση για την παρουσία του Θεοφιλεστάτου Αγίου Αδελφού Επισκόπου Ελαίας κ. Βαρθολομαίου.

Τον γνωρίσατε ως Πρωτοσύγκελλό σας. Τον γνωρίσατε να εργάζεται, να κοπιάζει, να υπηρετεί, να δημιουργεί, να διακονεί. Και σήμερα τον βλέπουμε να διακονεί την Εκκλησία ως Βοηθός Επίσκοπος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σουηδίας κ. Κλεόπα.

Όμως, για μένα, υπάρχει κάτι ακόμη βαθύτερο. Όσο κοιτάζω τον Θεοφιλέστατο, αισθάνομαι ότι βλέπω ένα μικρότερο Αλέξιο. Και δεν το λέω απλώς επειδή υπηρέτησαν τον ίδιο χώρο ή επειδή συνδέθηκαν με την ίδια Μητρόπολη. Το λέω γιατί βλέπω επάνω του πολλά χαρακτηριστικά που μου θυμίζουν τον μακαριστό Αλέξιο: τη φιλεργία, την αγάπη για την Εκκλησία, την οργανωτικότητα, την αφοσίωση στη διακονία, την επιμονή στο έργο, την αγάπη για τους ανθρώπους, την ικανότητα να υπηρετεί χωρίς να ζητά πάντοτε να φαίνεται.

Και τότε καταλαβαίνω ακόμη καλύτερα εκείνη τη λαϊκή σοφία: «Το μήλο κάτω από τη μηλιά πέφτει».

Γιατί κάποια πράγματα δεν διδάσκονται με λόγια. Μεταδίδονται με το παράδειγμα. Ο μαθητής βλέπει τον δάσκαλό του, ο συνεργάτης τον προκάτοχό του, ο νεότερος τον μεγαλύτερο και, χωρίς να το καταλάβει, παίρνει μέσα του κάτι από το ήθος του.

Και ο μακαριστός Αλέξιος, που υπήρξε ο μεγαλύτερος ευεργέτης της δικής μου ζωής στα Τρίκαλα, σήμερα μέσα από ανθρώπους που γαλουχήθηκαν κοντά του συνεχίζει κατά κάποιον τρόπο να βρίσκεται ανάμεσά μας.

Οι άνθρωποι φεύγουν. Το ήθος τους όμως μένει. Η αγάπη τους μένει. Η παρακαταθήκη τους μένει. Και απόψε τον θυμάμαι με ευγνωμοσύνη.

Όπως θυμάμαι τον μακαριστό Παντελεήμονα, που με χειροτόνησε Ιερέα.

Όπως ευχαριστώ τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμο, που με χειροτόνησε Μητροπολίτη.

Και όπως ευχαριστώ τον Θεό, που μέσα από όλους αυτούς τους ανθρώπους με έφερε εδώ.

Σε εσάς. Στα Τρίκαλα. Στην Εκκλησία αυτή που έγινε σπίτι μου.

Αγαπημένα μου παιδιά,

Δεν ξέρω πόσα χρόνια μας μένουν ακόμη. Δεν ξέρω πόσους δρόμους θα περπατήσουμε ακόμη μαζί. Ξέρω μόνο ότι θέλω να τους περπατήσουμε μαζί.

Στον Βορρά και στον Νότο.

Στη Δύση και στην Ανατολή.

Στα μεγάλα και στα μικρά χωριά.

Στις χαρές και στα πένθη.

Στις επιτυχίες και στις δοκιμασίες.

Και όταν κάποτε θα έρθει η ώρα να κλείσει ο επίγειος κύκλος της διακονίας μου, δεν θέλω να θυμάστε έναν τίτλο.

Θέλω, αν το αξιώσω από τον Θεό, να θυμάστε έναν άνθρωπο που προσπάθησε να σας αγαπήσει.

Και όταν σταθώ ενώπιον του Χριστού, θέλω να μπορώ να Του πω: «Κύριε, αυτούς μου εμπιστεύθηκες.

Δεν στάθηκα πάντοτε αντάξιός τους.

Δεν έκανα πάντοτε όσα έπρεπε.

Αλλά τους αγάπησα.

Και κάθε βράδυ, όταν έκλεινα την πόρτα μου, τους έβαζα στην προσευχή μου».

Και τότε, ίσως, ο Κύριος να δεχθεί όχι τα έργα μου, αλλά τα δάκρυα και την προσπάθειά μου.

Γιατί τελικά αυτό είναι το μόνο που μπορώ να σας υποσχεθώ:

Να προσπαθώ να είμαι δικός σας άνθρωπος.

Όπως εσείς, όλα αυτά τα χρόνια, γίνετε δικοί μου άνθρωποι.

Και γι' αυτό, σήμερα, στην επέτειο της χειροτονίας μου, δεν γιορτάζω τον εαυτό μου.

Γιορτάζω το θαύμα της Εκκλησίας.

Το θαύμα ότι ένας άνθρωπος που κάποτε ήλθε ξένος στα Τρίκαλα, σήμερα μπορεί να σταθεί ενώπιόν σας και να σας πει, χωρίς κανέναν δισταγμό:

Σας θεωρώ οικογένειά μου. Σας κουβαλώ στην καρδιά μου.

Και σας ευχαριστώ που με αφήσατε να περπατήσω μαζί σας προς τον Χριστό.

Και τώρα, ας γονατίσουμε όλοι νοερά μπροστά στο Θυσιαστήριο και ας πούμε το ίδιο «ευχαριστώ»: Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν».